

YDSB

Emperyalist kapitalist dünya sistemi, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilenler üzerindeki baskı ve sömürsünün dozunu gitgide arttırıyor. Yoksulluk, işsizlik, eşitsizlik had safhada. İşçi sınıfı ve sendikal hareketler bu durumu durduracak veya bu durumu tersine çevirecek güce andaki durumda sahip değiller.

Böylesi zorlu bir dönemde Yeni Demokratik Sendikal Birlik olarak üçüncü bültenimizle karşınıza çıkıyoruz. Bu bültenimizde sendikal programımızı yayımlıyoruz. Programımız bunları çözmeye çalışırken, andaki genel durumu öz olarak şöyle değerlendirmiştir:

Günümüz dünyasına hakim olan ve adına küresel kapitalizm dedikleri şey öz olarak bildiğimiz, tanıdığımız emperyalist kapitalizmin kendisidir. Kapitalizm, özü itibarıyla, tarihinde birçok kez bunalıma girmiştir. Bu bunalımlardan çıkmak için çeşitli yapısal değişikliklere gitmiştir. Şu anda yaşadığımız kriz, 1970'lerden bu yana devam eden tarihsel krizlerden biridir. Onun için kapitalizm bu döneme müdahale ederken yalnızca üretim alanına değil; devlet yapısına, sosyal alana yani bir bütün olarak tüm alanlara müdahale etmektedir.

Kapitalist sistem, üretim alanında karlılığı artırmak için eski üretim alışkanlıklarını bırakıp yeni üretim alışkanlıklarını ve yöntemlerini hayata geçirmiştir. Üretimin tamamının yapıldığı büyük fabrikaların yanında, üretimin dallara ayrıldığı yeni bir üretim palanı uygulanmıştır. Taşeron üretim yaygınlaştırıldı, esnek üretim kuralları getirildi, üretimde yüksek teknoloji kullanılmaya başlandı, sürekli istihdam kaldırıldı; geçici, kiralık, part-time, parça başı istihdama ağırlık verildi, eve iş verme yaygınlaştırıldı. Üretim; işgücünün ucuz olduğu, işçi sınıfının mücadele geleneğinin zayıf olduğu ülkelere taşındı.

YDSB

YENİ DEMOKRATİK SENDİKAL BİRLİK PROGRAMI

YENİ DEMOKRATİK SENDİKAL BİRLİK PROGRAMI

-HAZİRAN 2010-

Kardelen Yayıncılık Özel Sayı 2010/1
Mahmut Şevket Paşa Mah.
Sivas Sok. No: 2 Kat: 3 Okmeydanı/İSTANBUL
Tel: (0212) 238 37 96

BASKI:
Yön Matbaacılık
Davutpaşa Cad. 75/2 Güven Sanayi Sitesi
B Blok Kat: 1 No: 366 Topkapı/İSTANBUL
Tel: (0212) 544 66 34

Kapitalist-emperyalist dünya sistemi, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilenler üzerindeki baskı ve sömürsünün dozunu gitgide arttırıyor. Yoksulluk, işsizlik, eşitsizlik had safhada. İşçi sınıfı ve sendikal hareketler bu durumu durduracak veya bu durumu tersine çevirecek güce andaki durumda sahip değiller.

Böylesi zorlu bir dönemde Yeni Demokratik Sendikal Birlik olarak üçüncü bültenimizle çıkıyoruz. Bu bültenimizde sendikal programımızı yayımlıyoruz.

Sendikal programımız işçi sınıfı geleneğinin bilgi, birikim, deneyim ve bilinci esas alınarak hazırlandı. Yine programımızda; dünya ve ülkemizdeki genel durum, sendikaların konumu ve çözüm yolları aranmaya çalışıldı.

YDSB olarak, ordaki genel durum üzerinden programımızı şekillendirdik. Bu bakımdan, söz konusu genel durum değerlendirmemiz özet olarakta şu şekilde:

Günümüz dünyasına hakim olan ve adına küresel kapitalizm dedikleri şey, emperyalist kapitalizmdir. Kapitalizm, özü itibarıyla, tarihinde birçok kez bunalıma girmiştir. Bu bunalımlardan çıkmak için çeşitli yapısal değişikliklere gitmiştir. Şu anda yaşadığımız kriz, 1970'lerden bu yana devam edegelen tarihsel krizlerden biridir. Onun için kapitalizm bu döneme müdahale ederken yalnızca üretim alanına değil; devlet yapısına, sosyal alana yani bir bütün olarak tüm alanlara müdahale etmektedir.

Kapitalist sistem, üretim alanında karlılığı arttırmak için eski üretim alışkanlıklarını bırakıp yeni üretim alışkanlıklarını ve sistemlerini hayata geçirmiştir. Tek bir fabrikada yapılan üretim parçalara ayrılarak birim üretime geçildi. Taşeron üretim yaygınlaştırıldı, esnek üretim kuralları getirildi, üretimde yüksek teknoloji kullanılmaya başlandı, sürekli istihdam kaldırıldı; geçici, kiralık, part-time, parça başı çalışma ve eve iş verme yaygınlaştırıldı. Üretim; işgücünün ucuz olduğu, işçi sınıfının mücadele geleneğinin zayıf olduğu ülkelere taşındı.

Emperyalizm, devletleri yeniden yapılandırıp; siyasal rejimlere direkt müdahale ederek, sermaye önündeki tüm engelleri kaldırdı. Ekonomik altyapıya göre devletleri yeniden şekillendirdi. Sınıf hareketlerine daha aktif müdahale edecek güvenlik birimleri oluşturdu. Devletleri hantal yapıdan kurtarmak için küçültmelelere giderek, onlara, sadece yönetici ve yönlendirici rolü biçti.

Sosyal alanda da eskiden uygulanan sosyal devlet uygulamaları kaldırıldı, işçi sınıfının tarihi kazanımları geri alınmaya başlandı.

Sermayenin bu uygulamaları, işçi sınıfı hareketleri ve sendikalar üzerinde büyük sosyal tahribatlar yarattı. İşçi sınıfının önemli örgütlenme araçlarından olan sendikalar ideolojik olarak egemen sınıfların yedeğine düştüler, sınıfa yabancılaştilar, meslek alanları oldular. Yine sendikalar, istihdam ve rant kapısı olarak görüldü. Sendikaların bu durumu, sınıfın da sendikalardan uzaklaşmasına neden oldu. Bireysel ilişkiler arttı, patrona bağılılıklar gelişti.

Emperyalist kapitalist sistemin uyguladığı politikalar her yerde bire bir aynı şekilde yürütülmez, ülkelerin özgün durumları politikalarda farklılık arz ettirir. Ancak esas yönelimin bu şekilde olduğunu düşünüyörüz.

Ülkemizde güçlü işçi sınıfı hareketlerinin olmayışı, milli sermayenin zayıflığı, kanunların 1930'lu Avrupa'sının faşizm dönemlerinden alınma olmaları, devletin zorba ve baskıcı yapısı, bir de şükürcü ve itaatkar bir toplum yapısıyla birleşince, emperyalizmin ülkemizdeki uygulamaları daha da yıkıcı olmuştur.

Durum böyleyken mevcut sendikacılık anlayışıyla bu işin devam edemeyeceği ortadadır. Sermayenin küreselliğine karşı, işçi sınıfının bir bütün olarak karşı duruş şergileme zorunluluğu ortaya çıkmıştır. Bunu yaparken, işçi sınıfının tek başına değil, dostlarıyla birlikte hareket etme zorunluluğu da kendisini dayatmıştır. İşçi ve emekçilerin gerçek birliği tabanda, mücadele içerisinde sınıfın temel çıkarları esas alınarak gerçekleştirilmelidir. Profosyonel sendikacılık ve yöneticilerin ayrıcalıkları kaldırılmalı, zorunlu olarak çalışanların maaşları, işyerlerindeki çalışanların maaşını geçmemelidir. İşçi sınıfını örgütleme iddiasında olanlar birlikte iş yapma zorunluluğunu kendilerinde görmelidirler. Hep birlikte emek seferberliliğine girişilmelidir.

YDSB sürecinde, işçi sınıfı içerisinde ciddi ve köklü bir çalışma olmamıştır. YDSB, genellikle sınıfı dışardan destekleyen konumda olmuştur. 1989-90'lı yıllarda, YDSB' nin de içerisinde geldiği DDSB döneminde, işçi sınıfı içerisinde, kısmen de olsa, bir çalışma başlamıştır; ancak bu süreç fazla uzun sürmemiştir.

YDSB; geçmişteki tecrübeler ışığında, güçlü bir şekilde, sınıf içerisinde sendikal bir hareket olarak somut programla çıkmıştır.

YDSB; sarı sendikal anlayışlara ve sınıf iş birlikçi anlayışlara karşı etkin bir şekilde mücadele edecektir.

YDSB; işçi ve emekçilerin demokratik hak ve taleplerini düzen içerisinde hapsedmeye çalışan anlayışlara karşı, meşruluk zemininde hareket edecek ve sınıf sendikacılığını yükseltecektir.

YDSB, bütün çalışma alanlarında işçi ve emekçilerin inisiyatifini egemen kılacak ve hakim sınıfların bütün saldırılarını böylesi bir hareketle boşa çıkaracaktır.

YDSB, iç örgütsel mekanizmalarında bütün üyelerin süreçlere aktif katılımını sağlayacak ve üyelerinin aldığı kararları uygulayacaktır.

YDSB; bütün yürütmelerinin, üyelerinin denetimine tabi olacağı, kişilerin değil kolektif emeğin ve çabanın egemen olacağı bir tarzı benimseyecektir.

Yolumuz uzun, yürüyüşümüz yorucu ve zorlu olacaktır; ancak Marks'ın dediği gibi: "Dik patikaların yorucu tırmanışını göze alanlar, aydınlık doruklara ulaşabilirler".

YENİ DEMOKRATİK SENDİKAL BİRLİK PROGRAMI

Giriş

1. İnsanlık tarihi, ilkel komünal toplumdaki bu yana var olan sınıflar arası mücadelelerin tarihidir. Tarihin gerçekliği aynı zamanda ezen ile ezilen, sömürülen ile sömürülen arasında süren amansız mücadeleler toplamını ifade etmektedir. Sınıflı toplum tarihi, binlerce yıllık mücadelenin birikimleriyle şekillenmiş ve günümüze kadar gelmiştir. Üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin ortaya çıkması ile birlikte toplumlar sınıflara bölünmüş, bu durum ekonomik-siyasal ve kültürel gelişmelerle birlikte daha da karmaşıklaşmış ve keskin sınıf ayrışmaları iyice belirginleşmiştir. Toplumların sınıflara bölünmüş yapısı, bin yıllar boyunca süregelen bir mücadeleye ve toplumsal ilerlemeye neden olmuştur. Her toplumun bağrında taşıdığı sınıf çelişkileri, yeni bir toplumun ebesi olarak bu toplumun temelini ve yine bu topluma geçişe öncülük edecek devrimci sınıf dinamizmini doğurmuştur.

2. Feodal üretim tarzındaki doğrudan üreticinin toprağa bağımlılığını sona erdiren kapitalizmde; üretim araçlarının mülkiyeti, burjuva mülkiyet hukukuyla tamamen burjuvaziye devredilmiş, onun elinde bulunmaktadır. İşçiler ise aileleri ve kendi geçimini sağlamak için emek güçlerini satmak zorundadırlar. Bu üretim ilişkisi sürecinde, işçinin ürettiği ürüne kapitalist el koymaktadır. İşçinin ürettiği metanın-ürünün pazardaki değişim değeri ile işçinin harcadığı emek gücü karşılığında fabrikada (üretim sürecinde) kendisine ödenen ücret arasındaki fark, yani, işçinin malın üretim sürecinde harcadığı emek gücüyle yarattığı gerçek değer miktarı ile malın üretim zamanında harcadığı emek gücünün karşılığı olarak aldığı ücret miktarı arasındaki fark, ödenmemiş emek karşılığı olarak, artı-değer biçiminde kapitalist sömürünün özünü oluşturur. İşçi makinenin parçası haline getirilerek emeği verimsizleştirilmekte ve işçi bu üretim sürecinde emeği ile emeğinin değerlerine yabancılaştırılmaktadır. Böylece işçi, üretim süreci içerisinde en temel özelliklerinden olan, sosyal-kültürel ve diğer insani etkinliklerini geliştirip gerçekleştirme olanaklarının dışına itilerek bunlardan mahrum bırakılmakta ve yetenekleri ile birlikte yaşamı köreltilip köleleştirilmektedir. Ücretli kölelik düzeni olarak kapitalizm, çağımızda emeğin özgürce gelişmesinin önünde engel olurken; bilimsel ve teknolojik gelişmeler, kafa emeğinin de niteliksizleşmesine ve sıradanlaşmasına yol açmaktadır. Emek verimliliğinde sağlanan artışla kapitalizm, özündeki azami kar ilkesi ile 'daha çok kar' doğrul-

tusunda; esnek ve kurlsız çalışma biçimlerini yaygınlaştırmış, böylece işsizlik oranı artmış, işçi sınıfının geniş kesimleri “yedek sanayi ordusu”na dönüştürülerek geçinmek için emek gücünü satmak olanağından bile yoksun bırakılmıştır. Yani, ‘zgr köleler’ gereğindeki; işçinin emek gücünü istediği yerde-istediği patrona satma hakkı da elinden alınıp, açlık tehdidi altında ‘muhtalıkla’ iş bulma kaygısına sürülerek, kapitalizmin en ucuz iş gücü bulma pazarı yaratılmıştır.

3. Kapitalizmle birlikte ortaya çıkan işçi sınıfı, burjuvazi ile giriştiği önemli mücadeleler sonucu sınıf olarak davranma yetisi kazanmış; (kendiliğinden sınıf olmaktan çıkıp kendisi için sınıf olma) sömürü ve zulme dayalı toplumsal sistem olan emperyalist kapitalist düzeni belli temsillerde de olsa yıkan devrim pratiğiyle, eşitlikler ve özgürlükler üzerine kurulacak yeni bir düzenin yapıcısı, tarihin öznesi olarak siyaset sahnesinde yer almıştır.

4. Üretim sürecinin toplumsal niteliği ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişki, kapitalizmin krizinin kaynağını oluşturmaktadır. Burjuvazinin doymak bilmez kar hırsı yüzünden yapılan aşırı üretim ve tekeller arası rekabet ile bu tekelleşmenin derinleşmesi-büyümesi gibi realiteler bu krizin başlıca nedenleridir. Emek sömürüsü üzerinden büyüyen sermaye, girdiği krizden çıkabilmek için, örgütleri aracılığıyla, yeni üretim ve yönetim sistemleri dener. Bu süreç işçi sınıfı ve ezilen halklar için daha fazla yoksulluk, baskı ve köleleşme koşulları demektir. Emperyalist-kapitalist sistem yeniden yapılanma süreci içinde emeğin kullanılışını da yeniden şekillendirir. Her zaman emek üzerindeki kontrolünü artırmayı ve emeğe olan bağımlılığını sınırlandırmayı hedefler. Kendi çıkarları doğrultusunda üretim sürecini ve toplumsal yapıyı aynı özde ama biçimsel olarak yeniden şekillendirirken; bunun karşısında direnç gösterebilecek işçi sınıfı ve ezilen halkların örgütlülüğünü yok etmeye veya etkisizleştirmeye çalışır. Işçi sınıfını ve ezilen halkları, başta baskı, zor, şiddet olmak üzere medya ve diğer iletişim araçları ile de, özellikle demagoji silahını elden bırakmadan, manipule edip ideolojik ve kültürel yozlaşmaya sürükler, bilinç bulanıklığı yaratarak onların örgütlenmesini ve bilinçlenmesini engellemeye çalışır.

5. Küreselleşme adıyla gizlenmeye çalışılan emperyalist-kapitalist dünya sistemi, bütün dünyanın zenginliklerini ölçsüz bir şekilde tüketirken, kendi içinde de farklı bloklaşmalara ve çıkar çatışmalarına yol açmaktadır. Dünya pazarını daha fazla kontrol etme ve enerji kaynaklarını ele geçirme çabası bu emperyalist blokları karşı karşıya getirmektedir. Bu durum yaşadığımız dünyayı ve özellikle ülkemizin de bulunduğu bölgeyi her an için çatışmaların yaşanacağı bir duruma sürüklemektedir.

6. Emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı/yaşattığı tüm olumsuzluklar ancak ve ancak bilimsel sosyalizm teorisine uygun olarak siyasal iktidara yönelen, sınıf bilinçli ve örgütlü mücadeleyle aşılabilir. Dolayısıyla tarihsel birikimleri ta-

şıyan, yaşadığı dönemin çelişkilerini doğru biçimde kavrayarak mücadele çizgisini oluşturan bir işçi sınıfı hareketine ihtiyaç vardır.

Emperyalist-kapitalist politikalar ve işçi hareketi

7. "Kapitalizmin, mezar kazıcısı olarak" doğurduğu işçi sınıfı, ortaya çıktığı andan itibaren sömürü düzenine karşı mücadeleye girişmiş; çalışma koşullarının iyileştirilmesi, ücretlerin arttırılması, çalışma sürelerinin azaltılması, iş güvencesinin sağlanması vb. istemlerle mücadeleye başlamış; ağır bedeller karşılığında önemli kazanımlar elde etmiştir. Bu mücadele sürecinde, örgütlenme gereksinmesiyle öncelikle dayanışma dernekleri, yardımlaşma sandıkları vb. oluşturulmuş; giderek geliştirdiği örgütlü mücadelesini sendikaların kuruluşu ve yasal olarak da tanınması noktasına kadar ilerletmiştir. En nihayetinde bu örgütlü mücadelesini, ideolojik-politik ve örgütsel öncü kurmayı düzeyindeki partisi ile buluşturan en ileri niteliğe kavuşturmuştur. İşçi sınıfının mücadelesinde ve örgütlenmesinde görülen gelişme dünya ölçeğinde serpilerek gelişmesine paralel olarak devam edip enternasyonalist bir niteliğe ulaşmıştır.

8. Kuşkusuz, bu gelişmeler karşısında burjuvazi de boş durmamış, elindeki zengin olanaklarla işçi sınıfı mücadelesini etkisizleştirmek için çeşitli yöntem ve araçlar ortaya koymuştur. İşçi sınıfının ağır mücadelelerle kazanılmış önemli mevzilerinden olan sendikaları tanımak zorunda kalınca; bunun karşısına güdümlü "sarı" sendikalar kurmak yoluna gitmiştir. Diğer yandan da emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfı sömürge ve yarı-sömürgelerden elde edilen payla verilen kırıntılarla susturularak, yani işçi sınıfı içinde imtiyazlı kesim yaratılarak oluşturulan işçi aristokrasisi ile, işçi sınıfı hareketi ve sendikal harekette uzlaşmacı-reformist eğilimlere zemin sağlanmıştır. Özcesi, işçi sınıfı içine sokulan bu ni-fakla işçi sınıfı hareketi bölünüp parçalanmak istenmiş ve bunda belli düzeyde bir başarı da sağlanmıştır.

9. 1917 yılında gerçekleştirilen Sovyet Devrimi, ulusal ve uluslararası alanda çok önemli değişiklikler yarattı. Bu devrimle birlikte işçi hareketlerinde yeni bir dönem başladı. Çünkü teorik olarak kabul edilen işçi sınıfının iktidar olabilme öngörüsü ve gücü somut olarak kanıtlanıp gerçekleşti. Bu tarihten itibaren bir süredir reformist eğilimlerin güç kazandığı işçi hareketi yeniden devrimcileşme sürecine girdi. Sonuçta işçi sınıfı hareketi, burjuvazi ile uzlaşmış olan reformist eğilim ve devrimci eğilim olarak iki ana harekete bölündü. İşçi sınıfı hareketi tarihinde, işçi sınıfı hareketi içinde, devrimci akımın yanı sıra reformizm-revizyonizm-anarşizm ve sendikalizm (ekonomizm) biçiminde dört ana akım doğdu.

10. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında güç kazanarak etki alanını geniş-

leten sosyalizm karşısında emperyalist-kapitalist blok, sosyalizmin vaatlerini kısmen ve görünürde sahiplenerek "sosyal devlet" politikalarını uygulamaya başladı. Bu durum özellikle emperyalist-kapitalist ülkelerdeki işçi sınıfından başlayarak, işçi sınıfı içerisindeki uzlaşmacı eğilimlerin kuvvetlenmesine neden oldu. Bunun yanı sıra, emperyalist burjuvazi, başta uzlaşmacı örgütler aracılığıyla (örneğin AFL-CIO) sendikalar üzerinde sağladığı denetimi geliştirerek uluslararası (ICFTU gibi) ve yerel düzeylerde (ülkemizde Türk-İş vb) bağımlı sendikal kurumlar oluşturmuştur. Yine ILO gibi kurumlar da aynı yönde "emek piyasasının" da gerekli düzenleme ve denetimini sağlamak amacını taşımaktadırlar.

11. 1929 ekonomik krizinin yol açtığı II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası süreçte, görece olarak genişleme dönemine giren emperyalist-kapitalist sistem, 1970'li yıllarda girdiği ekonomik krizden çıkmak için yeni bir yapılanma gereksinimi duymuştur. Bu yapılanma aşamasında emperyalist-kapitalist devletlere biçilen rol, sermayenin "küreselleşmesi" sürecinde yeniden tanımlanmıştır. Sermayenin, doğası gereği, sınır tanımayan küresel hareketi önündeki engellerin ortadan kaldırılması için bu devletler "sosyal" işlevlerini hızla terk ederek, baskıcı ve saldırgan yönlerini daha da geliştirerek ekonomik-siyasal-sosyal açıdan yeniden biçimlenmiş, biçimlendirilmiştir. Keynesyen sosyal refahçı iktisat politikalarının yerini alan "neo-liberal" ekonomi politikaları, 1980'lerden itibaren önce İngiltere ve ABD'de olmak üzere, emperyalistlerin hizmetindeki IMF, Dünya Bankası gibi uluslararası kuruluşlar aracılığıyla tüm dünyada devreye sokulmuştur.

12. Kriz öncesinde "daha çok devlet" sloganı öne çıkarken, kriz sonrasında "daha az devlet, daha fazla özel girişim" söylemi belirleyici oldu. Özellikle devlet mülkiyetinin hâkim olduğu alt yapı, haberleşme, sağlık, eğitim, madencilik gibi alanlardan devlet geri çekilirken, bu alanlar özel sektöre devredilmeye başlandı. Özelleştirmelerin yanısıra, sermayenin dolaşımının önündeki engelleri kaldıran, ülke pazarlarını dünyaya bağlayan serbestleştirme ve piyasaların etkin işlenmesini önleyen kısıtlamaları kaldırmak için uygulanan kuralsızlaştırma, "neo-liberal" politikaların genel çerçevesini oluşturmuştur. Özelleştirme, serbestleştirme ve kuralsızlaştırma politikaları, esnek çalışma biçimleriyle farklılaşan üretim süreci (esnek üretim, post-Fordizm) bir araya geldiğinde özellikle devasa büyüklüklere sahip olan işletmeler mekânsal olarak bölünmüş, büyük ölçekli üretimler parçalanmış, iletişim ve bilgi teknolojilerindeki gelişmeler üretimin farklı coğrafik alanlarda rahatça yapılabilmesine olanak sağlamıştır.

13. Bu dönemde, uygulanan "neo-liberal" politikaların önemli bir özelliği, üretimin uluslararasılaşması olmuştur. Özellikle, emperyalist merkezlerde üretilen emek yoğunluklu malların üretiminin sömürge ve yarı sömürge-yarı feodal ülkelere aktarılması yoluna gidilmiştir. Böylelikle, "ihracata yönelik sanayileşme" adı altında bu ülkelerin ucuz işgücü olanakları kullanılarak, emperyalist ülkeler-

deki emek-gücü maliyetlerinin düşürülmesi amaçlanmıştır. Başka bir deyişle, emperyalist kapitalizmin krizden çıkışı, emek sömürsünün yoğunlaşması yönünde gerçekleşmiştir.

14. Bu dönem aynı zamanda "sosyal refah" devletlerinin de krizidir. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası, sosyalist sisteme alternatif olarak getirilen sosyal devlet uygulamalarından vazgeçilmeye başlandı. Dünyanın sınırlı bir bölgesinde, sınırlı sayıda nüfusu kapsayan ve esas olarak dünya halklarının yoksullaştırılması temeline oturtulmuş olan "refah" uygulamaları, kapitalist sistemin işçi sınıfının tümünün sosyal ihtiyaçlarını karşılayamayacağına bir göstergesi olarak; dolayısıyla işçi sınıfı ile sermaye arasında çıkar birliği olduğu yalanını ve bu yalanın ardında duran sendikal yapıları da beraberinde götürerek çökertti.

15. Uygulanan politikaların doğrudan sonucu, işçi sınıfının dünya çapında sayıca kabarması oldu. Bu yeni proleter kitleler, deneyimsizliklerinden ve örgütsüzlüklerinden dolayı sınıf hareketine güç katamamışlardır. Sermaye yatırımlarının ucuz işgücü cenneti olan sömürge, yarı-sömürge ülkelere kaydırılması ile sistem; işçi sınıfının kendi arasındaki iletişim, örgütlenme ve dayanışmalarını geliştirdikleri yaşam alanlarını da işgal ederek, onları tam anlamıyla bir ideolojik bombardıman altında yaşamaya zorlamaktadır. Bu kapsamlı "neo-liberal" saldırılar karşısında, sendikal yapılanmalar etkili bir karşı duruş ortaya koyamamış, mücadeleye girmekten kaçınmışlardır. Böylece büyük ölçekli özelleştirme operasyonları bir yandan geniş işsiz kitleleri yaratırken, diğer taraftan sendikalar da önemli ölçüde üye ve güç yitirdiler.

16. İşçi sınıfı hareketinin önemli ölçüde güç kaybettiği bu süreçte, 1990'lı yılların başında sosyal emperyalist bloğun çöküşü ile birlikte emperyalistler, artık sosyalizmin kapitalizme alternatif olamayacağını, sınıflar ve bunlar arasındaki mücadelenin sona erdiğini söyleyerek kendi sistemlerini yenilmez ilan etmişlerdi.

17. Emperyalist-kapitalist sistemin yakın dönemde yaşadığı büyük ekonomik kriz, 1994 krizi, 2001 "Asya" krizi ve 2008 "finans" krizi "neo-liberal" politikaların iflasının somut bir göstergesi oldu. Bu krizler, "Yeni Dünya Düzeni" ile dünya barışı ve refahının sağlanacağını söyleyen emperyalist aldatmacayı çökertti. Yeni toplumsal muhalefet hareketlerine çok önemli bir zemin sağladı. Tarih, bir kez daha Marksizm'i haklı çıkardı. Sınıf çatışmaları çok daha fazla keskinleşti ve dünyanın çeşitli bölgelerinde devrimci, muhalif hareketler yükselmeye başladı. "Neo-liberal" politikalar güç kaybetti, uygulayıcısı hükümetler değiştirildi. Örneğin Latin Amerika ülkelerinde "halkçı" argümanlarla ve/veya ABD karşıtı hükümetler kurularak sosyal uygulamalar gündeme alındı. Emperyalistler arası önemli etkinlikler kitlesel protestolarla karşılaştı. Egemenlik mücadelesinde AB, Rusya Federasyonu, Çin yeni güç odakları olarak kendini gösterdi. Filipinler'de, Hindistan'da, Nepal'de Maoist komünist partiler önderliğinde gelişen halk savaşları yeni sürecin ilk örnekleri olarak ortaya çıktılar.

Emperyalist-kapitalist politikaların ülkemize etkisi

18. Emperyalizm; ekonomik, siyasi ve askeri politikalarını kimi zaman zor yöntemleriyle, çoğu zaman ise yarattığı-kendisine bağımlı kıldığı-iktidarlar aracılığıyla yürütür. Emperyalizm, girdiği ülkelerde, üretici güçlerin doğal gelişmesini köstekler ve gerici sınıflarla iş birliğine girer. Ülkemiz de emperyalizme ekonomik, siyasi, askeri ve kültürel bakımdan bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir. Osmanlı döneminde ülkeye girmeye başlayan emperyalizm, başta borçlandırma yolu olmak üzere değişik biçimlerde ülkenin yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin yağmasına girişmiştir. Emperyalist güçler, bir yandan komprador kapitalizmin önünü açarken, öte yandan feodal üretim ilişkilerini belirli oranda korumuştur.

19. Ülkemiz, emperyalist-kapitalist sistemin dünya çapında yaşadığı dönüşümden doğrudan etkilenmiştir. Ekonomik sistem ve devlet, uluslararası mali sermayenin çıkarları ve onun örgütlerinin hazırladığı programlar çerçevesinde, emperyalizmin gereksinimlerine uygun olarak yeniden düzenlenmiştir. İşçi sınıfı ve emekçilerin her türlü bağımsız örgütlenmesi ile ezilen halkların mücadelesi uzun yıllar baskı altında tutulmuş, dağıtılmış ve yeniden gelişmelerinin önüne ciddi engeller konulmuştur. Emperyalistlerin çıkarları çerçevesinde yapılan pek çok düzenleme ile işçilerin yaşama ve çalışma koşulları ağırlaşmıştır. Çıkarılan yasalar ve savaşların etkisiyle sekteye uğrayan işçi örgütlenmeleri cumhuriyet döneminin ilk yıllarında da aynı yasaklara tabi tutulmuştur.

20. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın, emperyalizmin desteği ve kışkırtmasıyla yayılcı saldırganlığa girişen faşizmin yenilgisi ve Sovyetler Birliği'nin zaferiyle sonuçlanmasının ardından oluşturulan yeni uluslararası düzenin etkileri ülkemize de yansdı. Bu tarihten sonra ülkemizde çok partili dönem başladı. 1946 yılında Cemiyetler Kanunu değiştirilerek sınıf temeli üzerine örgüt kurma yasağı kaldırıldı. Kısa bir süre sonra devlet ve sistemin partilerinden bağımsız sendikalar kuruldu. Ancak sıkıyönetim kararıyla bunlar da aynı yıl kapatıldı. Hemen ardından, 1947'de çıkartılan Sendikalar Yasası'yla da grev hakkında bile yoksun, güdümlü bir sendikal yapılanmanın oluşturulması yoluna gidildi.

21. Türk-İş'in kurulmasıyla sonuçlanan bu süreç, 1960'lı yılların ithal ikameci sanayileşme politikalarının uygulanmasına bağlı olarak gelişen işçi hareketinin gereksinmelerini karşılayabilmekten uzak kalmış ve DİSK'in kurulmasına yol açmıştır. 1960 ve 1970'li yıllar ülkemiz işçi hareketi mücadelesinin sıçrama gösterdiği ve geliştiği dönemler olmuştur. 1960'lı yıllarda, özellikle özel sektör işyerlerinde, dişe diş bir mücadele yürütüldüğü, yükselen bu mücadelenin 15-16 Haziran'la birlikte siyasal bir içerik kazanarak doruğa ulaştığı görülmektedir. 12 Mart faşist darbesiyle tırpanlanmaya çalışılan ve DİSK'in de oldukça gerisinde

kaldığı bu süreçte işçi hareketinin önü kesilemeyince, egemen güçler, saldırılarını 1977 1 Mayıs'ında katliam düzeyine vardırıdılar. 24 Ocak 1980 "Ekonomik İstikrar Paketi"yle uygulamaya konulan "neo-liberal" politikalardan sonuç alınabilmesi, toplumsal muhalefetin dağıtılabilmesi için, diğer siyasal gerekçelerle birlikte 12 Eylül askeri faşist darbesi gerçekleştirildi.

22. Ekonomik krizden çıkış yolunda burjuvazi için "dikensiz gül bahçesi" yaratmayı amaçlayan askeri faşist cunta, siyasal olarak başta devrimci ve demokratik muhalif güçleri ortadan kaldırmaya yönelirken, işçi hareketini de bastırmak yoluna gitmiştir. Yönetime gelir gelmez grevler yasaklanmış, sendikalar kapatılmış; ileri işçiler ve sendikacılar tutuklanmış, 1402 sayılı yasaya göre kamuda çalışan "muhlifler" Sıkıyönetim Komutanlıkları tarafından işten çıkartılmıştır. Bunca yıl geçmesine karşın, esas hükümleriyle hala yürürlükte bulunan 2821 sayılı "Sendikalar" ve 2822 sayılı "Grev ve Lokavt" Yasaları'yla, sendikal harekete 'deli gömleği' giydirilmek istenmiştir.

23. 12 Eylül Faşist Darbesi'nin toplumun üzerine serdiği "ölü toprağı", '84 yılı Cezaevi direnişleri ve bu direnişlerin desteklenmesine yönelik gelişen devrimci demokratik tepkilerin yaygınlaşmasıyla atılmaya başlandı. Diğer yandan Kürt ulusal hareketinin geliştirdiği mücadele, gelişen toplumsal muhalefete yeni bir boyut kazandırdı. Demokratik muhalefeti bastırmaya yönelik egemen güçler, tarihsel olarak sahip oldukları Kürt ulusunun inkarı üzerine dayalı temel devlet anlayışını, Kürt ulusal hareketine karşı da inkar ve imha siyasetiyle sürdürdüler. Bu doğrultuda girilen "haksız savaş"ın ekonomik yükünü de işçi ve emekçi sınıflara yıkmaya çalıştılar. Ülkenin zenginlik kaynaklarını emperyalist savaş tekelilerine ve onların ülkemizdeki piyonlarının keselerine akıttılar. Bununla birlikte, egemenler, din-mezhep faktörü ve milliyetçi-şoven anlayışlarla "böl-parçala yönet" yöntemi izleyerek, işçi ve emekçi sınıfları baskı politikalarının destekçisi kılmaya yönelmişlerdir.

24. İşçi sınıfı ise 12 Eylül faşizmiyle içerisine alındığı çemberi kırmak için 1980'lerin sonlarına doğru, daha çok hak arama eksenli de olsa, mücadelesini yoğunlaştırmış, özellikle 1988-89 Bahar Eylemleri ve Zonguldak Madenciler Grevi'yle yeniden ayakları üzerinde doğrulmaya başlamıştır. 12 Eylül yasalarıyla pekiştirilen güdümlü sendikacılığın da işçi hareketini denetim altına almakta yetersiz kaldığının ayırımına varan egemen güçler, özellikle 1990'lı yıllardan bu yana "sendikasızlaştırma" yönündeki politikalarını sinsice yaşama geçirmeye çalışmaktadırlar. Kayıt dışı ekonomi, taşeronlaştırma, özelleştirme, kuralsızlaştırma, esnek çalışma vb. biçimlerle sendikalaşmanın önü alınmak ve var olan sendikal yapıların gücü kırılmak istenirken, bir biçimde sendikalaşan işçilerin "tereddütsüz" işten çıkarılması yoluna gidilmiştir. Bu yöntem ile işçilerin sendikalaşmalarının önüne geçilerek onların işyerlerinde örgütsüz hale getirilmeleri sağlanmıştır.

25. '90'lı yıllarda toplumsal muhalefet sahnesine kamu emekçileri çıktı. Tarihsel süreci içerisinde örgütlenme ve mücadele deneyimi kazanan kamu emekçileri, 1990 yılından itibaren sendikalarını fiili olarak kurmaya başlayarak örgütlü mücadeleye katıldılar. İşçi hareketinin etkisizleştirildiği bu süreçte, kamu emekçileri hareketi, dönemsel olarak yeni ve yükselen bir güç olarak, dar anlamda sendikal muhalefetin sınırlarını zorlayarak, toplumsal muhalefette önemli bir rol üstlendi.

26. Ülkemiz halen dış ve iç borç sarmalı içerisinde yoksulluğa itilmektedir. Yoksulluk en başta işçi sınıfı, yoksul köylülük ve emekçi kitleleri vurmaktadır. Bu durum yığınların ekonomik ve siyasal mücadele içerisine girmelerinin ön koşullarını yaratmaktadır. Fakat sınıfın ve toplumun bilincinin ırkçı ve gerici ideolojiler ile karartılması, kendisine ve sınıfına yabancılaştırılmış olması onları mücadeleden uzak tutmaktadır. Faşizmin sopası altında yaşamaya mecbur bırakılan kitlelerin önemli bir kısmı yaratılan bu ideolojik, psikolojik hegemonyanın etkisiyle hakim sınıfların saldırı politikalarının 'dayanağı' haline getirilmektedir.

27. Tespiti yapılan bu sorunlarla birlikte sendikalar esas olarak işçi sınıfına yabancılaşarak sınıfın tarihsel çıkarlarından uzaklaşmış ve egemen anlayışın hizmetine girmişlerdir. Sendikacılık bir meslek halini almış, yüksek maaşlar, tazminatlar, sendikaların ekonomik-sosyal olanakları ile birlikte bu yaşam biçimi sendikacıların ideolojik-politik bakımdan yozlaşmalarını ve çürümelerini hızlandırmış, düşünsel anlamda da onların sınıftan kopmalarını beraberinde getirmiştir. Sendikalarda yöneten-yönetilen çelişkisi had safhaya ulaşmıştır. Kendi bünyelerinde çalıştırdıkları işçilerin örgütlenmelerine dahi tahammül edemez duruma gelmişlerdir.

Neden Yeni Demokratik Sendikal Birlik (YDSB) Yeni Demokratik Sendikal Birlik (YDSB)'in niteliği

28. Emperyalist-kapitalist dünya sistemi ve yarı-feodal yarı-sömürge ülkemizde işçi sınıfı, köylülük ve emekçilerin dizginsiz bir sömürüye tabi tutulduğu insanca yaşam koşullarından giderek daha fazla yoksun bırakıldığı günümüzde, YDSB örgütlülük gereğinin bilince çıkartılmasıdır. İşçi hareketinin, sınıf örgütü olma özelliği kazanamayan sendikal yapılanmaların çerçevesine hapsedilmesine karşı çıkararak; emeğin tarihsel kazanımlarını korumak ve yeni kazanımlar elde etmek mücadelesinde, YDSB, işçi sınıfının en geniş kesimlerinin birlikteliğinin sağlanabileceği bir araçtır. Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için yürütülen mücadelenin tarihsel deneyim ve birikimleriyle YDSB, yeni demokrasi mücadelesinde önderlik işlevini yüklenen işçi sınıfının kendisi için sınıf olma niteliğini ka-

zanmasıdır. YDSB, ülkemiz gerçekliğini sosyo-ekonomik yapıya dayandırarak, sorunların çözümünde bilimin kılavuzluğunda hareket eder. Meşru temelde mücadeleyi esas alan YDSB, sınıflı toplum gerçekliğinden kaynaklanan her türlü toplumsal eşitsizliğe karşı çıkar, ezilen sınıf ve tabakaların haklı mücadelesini, toplumsal kurtuluş mücadelesinin parçası olarak değerlendirir.

YDSB, genel devrimci-demokratik sınıf sendikacılığı niteliği ve amaçları ile birlikte, örgütlenme ilkesi ve demokratik anlayışıyla diğer sarı sendikalar ve ekonomist sendikal anlayıştan kesin olarak kopar; işçi sınıfının ekonomik-demokratik-siyasal haklar mücadelesini kararlıca savunmayı ve birleştirmeyi ilke edinir. Devrimci sınıf niteliğini her ayırımın üstünde tek temel esas alır.

YDSB 'nin Amaç ve Hedefleri

29. Yeni Demokratik Sendikal Birlik (YDSB) işçi sınıfının örgütsel birliğini sağlamayı; ekonomik, sosyal, kültürel ve politik çıkar ve haklarını koruma ve geliştirmeyi; geçinme ve yaşama olanaklarıyla çalışma koşullarını iyileştirmeyi; emekçi sınıflar arasında dayanışmayı ve enternasyonalist kültür, bilinç birliği geliştirmeyi; ideolojik ve politik düzeyini yükseltmeyi amaç ve hedef edinir.

YDSB, Sınıfın Ortak Örgütlenmesini Savunur

30. YDSB, işçi sınıfını geniş kapsamda kavrar. Merkezinde sanayi işçileri olmak üzere işsizler, tarım işçileri, mevsimlik işçiler, evde çalışanlar, göçmen işçiler vb. kesimleri örgütlenme kapsamında görür. YDSB, işçilerin ekonomik ya da idari olarak (işçi-memur-sözleşmeli-taşeron vb.) bölünmüşlüğüne reddeder. Farklı konularda çalışıyor olmanın ya da işsiz kalmanın işçi sınıfının yaşadığı sorunları değiştirmedeği görüşündedir. YDSB, işçilerin sorunlarının ve bu sorunların çözüm yolunun ortak olduğuna inanır. YDSB, işçi sınıfının genel ve ortak örgütlenme anlayışını benimser. YDSB; cinsiyet, ulus, milliyet, din, inanç, dil vb. ayrımı gözetmeksizin işyerlerinden başlayarak tüm çalışanların ortak örgütlenme biçimlerini ortaya çıkarmanın işçi sınıfının birlik ve dayanışmasını güçlendirdiğine inanır.

YDSB, İşçi ve Emekçilerin Ekonomik ve Demokratik Haklar Mücadelesini Önemser

31. YDSB, hakim sınıfların işçi ve emekçilerin mücadelesini, örgütlülüklerini engellemek ve denetim altına almak için hayata geçirdiği yasal düzenlemelere

karşı çıkar. YDSB, tüm ücretli çalışanların ve çalışma ihtiyacında olanların sendika kurmasını, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek için kurdukları örgütler aracılığıyla almış oldukları bütün eylem kararlarını uygulama, sınırlama olmaksızın duyurma ve yayma hakkına sahip olması gerektiğini savunur. YDSB bütün sömürülen ve ezilen kesimlerin sendika, kooperatif, dernek gibi ekonomik, demokratik, akademik haklarını savunduğu örgütlenmeler kurma ve bu yolla ezen-sömüren sınıfların sömürü ve baskılarına karşı birleşerek mücadele etmeyi önemseyerek, güncel ve uzun vadeli kalıcı ekonomik-demokratik ve siyasal taleplerini birleştirerek mücadele etmeyi savunur.

YDSB, Grev ve TİS Hakkını Temel-Vazgeçilmez Bir Hak Olarak Görür

32. YDSB, sendikal hakların örgütlenme, toplu sözleşme ve grev hakkı olmak üzere ayrılmaz bir bütün oluşturduğuna, grevlerin işçileri birleştirdiğini, mücadeleyi öğrettiğine ve kendi sınıf gücünün farkına varmasını sağladığına inanır. İşçiler grevler ile burjuvaziye karşı sınıfsal mücadelenin gerekliliğini kavrar. YDSB, grevler ve Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerini sadece ekonomik mücadeleler olarak görmez. YDSB, grev ve TİS'lerde inisiyatifin tamamen işçilerin elinde olmasını ve görüşmenin komiteler eliyle yürütülmesi gerektiğini savunur.

YDSB Çalışma Sürelerinin İşçilerin ve Emekçilerin Sosyal, Kültürel, Sanatsal, Sportif Tüm Yaşamsal İhtiyaçları Göz Önüne Alınarak Belirlenmesini Savunur

33. YDSB, çalışma saatlerinin belirsizliğinin ve fazlalığının işçilerin yaşam koşullarını ağırlaştırdığını, bundan kaynaklı işçi ve emekçilerin sosyal ve kültürel faaliyetlere yeterince zaman ayıramadığını ortaya koyar. Aynı zamanda işçi ve emekçilerin bu faaliyetleri gerçekleştirecek mekânlardan da yoksun olduğunu görür. YDSB işçilerin ve emekçilerin daha iyi bir yaşam sürdürebilmesi için çalışma saatlerinin düşürülmesi; işçilerin iş ve yaşam alanlarında sanatsal, kültürel, sosyal, sportif faaliyet mekânlarının oluşturulması için mücadele eder.

YDSB, İşçi Sağlığı ve İş Güvenliğinin Sağlanabilmesi Yönünde, İşçilerin Üretim Süreci Üzerinde Bilgi ve Denetiminin Arttırılması Gereğini Savunur

34. İş kazası ve meslek hastalıklarını önlemek için her türlü yasal, bilimsel, ekonomik ve yönetsel düzenlemelerin yapılması için çaba harcar. İşçi sağlığı ile top-

lum sağlığı arasındaki ilişkiye dikkat çeker; sosyal güvenlik ve sağlık düzeyinin yk-seltiemesini savunur, bu alanda komprador-feodal vurguna karşı mücadele eder.

YDSB, ocukların alıştırılmasına Karşı ıkar

35. YDSB, ocukların çalıştırılmasının yasaklanmasını savunur. ocuk işçiliğine, ocuk sömürüsüne, ocuk istismarına, köle gibi alınıp satılmasına karşı mücadele eder. YDSB , ocuk haklarının güvence altına alınması için mücadele yürütür. YDSB , ocukların tüm ihtiyaçlarının (eğitim, sağlık gibi) devlet tarafından bedelsiz karşılanmasının gerektiğini savunur. Eğitimde fırsat eşitliği ve bilimsel-demokratik eğitim mücadelesini destekler.

YDSB , Ekonomik Haklar İçin Mücadeleyi Siyasal Mücadelenin Kopmaz Bir Parçası Olarak Ele Alır

36. YDSB, sendikalizmi reddeder, ekonomik mücadele ile siyasal mücadeleyi ayrı mücadele alanları olarak değerlendirmez. Ekonomik mücadeleyle sağlanan iyileşmelerin kalıcı olabilmesinin siyasal alanda mücadeleyle sağlanabileceğini görür ve ücretli kölelik düzeni sona ermeden çalışma ve yaşam koşullarında kalıcı ve köklü bir zm sağlanamayacağını belirtir, mücadelesini bu perspektifle ele alır.

15

YDSB, Yeni Demokrasi ve Sosyalizm Mücadelesi Perspektifiyle Hareket Eder

37. YDSB, yeni demokratik cumhuriyet mücadelesinde işçi sınıfının önderliğini kabul eder. Yeni demokratik cumhuriyetin yaratılmasında mücadele biçimlerinin çeşitliğinin farkındadır. İşçi-emek hareketinin tarihi tecrübelerini ve mirasını sahiplenir. İşçilerin ve emekçilerin çıkarlarının ezilen halk kesimlerinin çıkarlarıyla bir olduğu bilinciyle toplumsal eşitliğin sağlanacağı sınıfsız, sömürüsüz bir toplumsal düzen kurulması sürecinde bir aşama olarak, ortak çıkarları olan sınıf ve tabakaların yeni demokratik cumhuriyet mücadelesinde yer alır. Devrimci ve demokratik içerikteki toplumsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini destekler.

YDSB; Kapitalizme, Emperyalizme, Feodalizme, Faşizme ve Her Türden Gericiliğe Karşı Mücadele Eder

38. YDSB, mücadelesini bilimsel sosyalizm teorisi rehberliğinde yürütür. YDSB,

işçilerin ve ezilen tüm kesimlerin emeklerini sömürerek geleceklerini karartan kapitalizme, emperyalizme, feodalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı mücadele eder. YDSB, hakim sınıflar ve bunların sistemine hizmet eden uzlaşmacı, işbirlikçi, bürokratik ve taşeron sendikacılıkla ve onlara kan taşıyan reformist-revizyonist çizgilere karşı etkin bir ideolojik mücadele yürütür.

YDSB, Ezilen Millet, Milliyet ve İnanç Grupları Üzerindeki Her Türlü Baskı ve Sindirme Politikasına Karşı Mücadele Eder

39. YDSB, farklı milletler, milliyetler ve inançlar arasındaki imtiyazlı ilişkilerin işçi sınıfının birlik ve dayanışmasını olumsuz etkilediğine inanır. YDSB, bu eşitsiz ilişkilerin emperyalist-kapitalist dünya sistemi tarafından üretildiği ve farklı ulus, milliyet ve inançlar arasındaki sorunların yine bu kesimler tarafından derinleştirildiği fikrinden hareket eder. YDSB, ezilen milletlere, milliyetlere ve inançlara yönelik baskılara, asimilasyon, imha ve inkâr politikalarına karşı çıkar. YDSB, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ve tam hak eşitliği ilkelerini savunur. YDSB, ulusal hareketlerin devrimci, demokratik muhtevasını destekler ve farklı millet, milliyet, azınlık ve inançların demokratik, kültürel haklarını savunur. Anadilde eğitimi demokratik bir hak olarak görür.

YDSB Cins Ayrımcılığına, Erkek Egemen Kültürün Ürünü Olarak Kadına Uygulanan Şiddete Ve Baskıya Karşı Çıkar. Kadınların Özgürlük ve Eşitlik Mücadelesini Savunur ve Bunun Mücadelesini Verir

40. YDSB, kadının toplumda "ikinci sınıf" konuma düşmesinin esas nedeni olarak özel mülkiyetin ortaya çıkışını görür. Sınıflı toplumların hepsinde ataerkil sistem kadın sorununu tekrar tekrar üreterek bugüne kadar taşımıştır. YDSB, kadınların yaşadıkları sorunların ortadan kalkması için mevcut düzenin değişmesi gerektiğini savunur. Fakat kadınların hak ve özgürlük mücadelesine karşı olan sorumluluklarını yarına ertelemesin. YDSB, başta işçi ve emekçi kadınlar olmak üzere tüm kadınların yaşamın her alanında çeşitli sorunlarla karşı karşıya olduğunu görür. YDSB, kadınların üretime katılmasının önündeki tüm engellerin kaldırılması gerektiğini söyler ve bu sorunlara müdahale etmek ve çözüm üretebilmek için işyerlerinde, sendikalarda kadın komisyonları kurulmasını savunur. Kadınların YDSB'de ve tüm toplumsal örgütlenmelerin karar alma süreçlerinde etkin konuma gelmesini benimser. YDSB, evlere işe giden ya da eve iş alan, kayıt dışı sektörde çalışan kadınların sosyal güvencelerinin sağlanması amacıyla sendika, dernek, kooperatif gibi örgütlülüklerinin oluşturulmasını benimser. YDSB, kadının fuhuşa sürüklenip cinsel meta olarak kullanılması, bed-

ninin reklam malzemesi haline getirilmesi ve her türden pazarlanmasına şiddetle karşı çıkar. Tüm bunların emperyalist-kapitalist sistemin para ve sömürü hırsıyla daha da geliştirildiğini bilerek mücadele eder.

YDSB, Sömürü ve Talan Sisteminin, Doğa Tahribatına Karşı Çıkar ve Ekolojik Mücadeleyi Ertelenemez Bir Görev Olarak Görür

41. YDSB, emperyalist-kapitalist sistemin sömürü, talan ve kar hırsıyla çevreye, doğaya ve kültür varlıklarına verdiği tahribata karşı mücadeleyi benimser ve bu alanda demokratik oluşumların gelişimine katkıda bulunur. Her üretim faaliyeti doğayı değiştirici bir etkide bulunmakla birlikte; kapitalizmin doğa üzerindeki olumsuz etkisi, geriye dönüşü son derece güç yıkıcı ve tahripkar boyutlara varmıştır. YDSB, doğal kaynak ve zenginliklerin toplumsal yarar doğrultusunda değerlendirilmesi; emperyalist-kapitalist sistemin yaratmış olduğu doğa tahribatını durduracak ve giderecek olanın işçi sınıfının örgütlü gücü ve kuracağı sistem olduğu bilinciyle hareket eder.

YDSB , Gerici Feodal Kültüre ve Emperyalist-Kapitalist Sistemin Yoz Kültürüne Karşı İşçi ve Emekçilerin Yeni Demokratik Kültürünü Savunur

17

42. YDSB, emperyalist-kapitalist sistemin işçi sınıfı ve ezilen kesimler üzerindeki en büyük saldırılarından birisinin de ideolojik ve kültürel yozlaştırma olduğuna inanır. Kendine, sınıfına ve insanlığa yabancılaşma, bireycilik ve tüketim kültürü, bu durumun önemli yansımalarıdır. YDSB, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin işçi-emekçi kitlelere yönelik ideolojik-kültürel saldırılarına ve gerici feodal kültürüne karşı mücadele eder. YDSB, kültürel alanda da insanlığın ortak değerlerine ve mirasına sahip çıkar, emperyalist-kapitalist dünya sisteminin geri-yoz kültürüne karşı ülkemiz işçi ve emekçilerin dayanışmacı, paylaşımcı, üretken yeni demokratik halk kültürünü ve sosyalist değerlerle örülmüş bilincini-kültürünü savunur; bu temelde yürütülen çalışmaları, oluşturulan örgütlenmeleri destekler.

YDSB, İşçi Sınıfını ve Emekçilerin Tümünü Kapsayacak, Sınıf Bilincini Arttıracak Teorik ve Pratik Eğitim Anlayışını Benimser ve Uygular

43. YDSB, işçi ve emekçilere uygulanacak eğitimi, proleterleşme ve tarihsel-bi-

limsel bakışla donatacak bir eğitim olarak tanımlar. İşçi ve emekçilerin ortak bilinç, davranış ve kavrayışa sahip olması, onun kendisi için sınıf olması sürecinin ayrılmaz bir parçasıdır. YDSB, bu bütünü oluşturma doğrultusunda bir eğitim anlayışı ortaya koyar. YDSB, dünyada ve ülkemizde yaşanan ekonomik, sosyal ve siyasal olayları anlamaya-anlamlandırmaya hizmet edecek, sınıf bilinci edinmeye yönelik bir eğitim çalışması yürütür. YDSB, salt teorik eğitimi kutsamaz. YDSB, teorik eğitim ve pratik mücadelenin kaynaştırılmasına dayalı düzenli ve sistemli eğitim anlayışına sahiptir. YDSB, dünya ve ülke sorunlarına, sınıfsal sorunlara ve sendikal harekete-çalışmalara ilişkin bilimsel inceleme ve araştırmalar yapmayı, yaptırmayı gerekli görür. Ezber ve soyut bilgiye dayalı burjuva eğitim-öğrenim sistemi ve anlayışını benimsemez.

YDSB, Kitlelerden Kitlelere Politikasını Temel Alır

44. YDSB politikayı kitlelere taşıyacak ve kitleleri politikanın öznesi yapan bir çalışma tarzını benimser. Kitleler adına kitlelerden kopuk çalışma tarzını ve kitle kuyrukçuluğunu reddeder. Kitlelerden öğrenir, onların düşünce ve taleplerini değerlendirir, nihayetinde bu taleplere şekil vererek politik yönelim olarak yeniden kitlelere götürür. YDSB, faaliyetlerinin merkezine, programının propagandasını da koyarak mücadelenin bizzat işçiler tarafından yürütülmesini önemser, bu mücadeleye önderlik eder. Kitlelerin hem öğrencisi hem de öğretmeni olmayı ilke olarak benimser.

YDSB, İşyeri Örgütlenmelerini Sendikal Hareketin Temel Birimleri Olarak Görür

45. YDSB, mücadelenin gelişmesi açısından işyeri örgütlenmelerini temel kabul eder ve bu ekseninde işyerlerindeki tüm çalışanların örgütlenmesi gerektiğine inanır. YDSB, işyeri örgütlerini sadece işyerlerindeki sorunlara müdahale edecek araçlar olarak sınırlamaz; aynı zamanda sınıfsal örgütlülüğün yaratılması ve yaygınlaştırılmasının da yolunu açacağı bilincini taşır. YDSB, sendikalar içerisinde devrimci çalışmanın "yönetimi ele geçirme"ye indirgenmesini reddeder; tabanın söz ve karar sahibi olması, sınıfsal ve toplumsal inisiyatifini geliştirme- si temelinde işçi komiteleri gibi öz örgütlenmelere yönelir.

YDSB, Tüm Çalışmalarında Demokratik Merkezîyetçilik İlkesini Uygular

46. YDSB, tüm örgütlenme ve çalışmalarında demokratik merkezîyetçilik ilkesini

savunur ve uygular. YDSB , demokratik merkezîyetçiliğinin iki önemli bileşeni olan kararların demokratik bir biçimde alınması, irade ve eylem birliğinin ise merkezi olarak uygulanmasının gerekliliğini savunur. Bu genel ilke içerisinde, görelî farklılıkları göz önünde bulundurarak demokratik yana vurgu yapar. YDSB, kolektif çalışma esasına dayanan bir yönetim anlayışını benimser ve bütün üyelerin ilke olarak söz, yetki ve karar sahibi olduğu bir çalışma yöntemini hayata geçirir. Ancak soyut bir demokrasi kavramına karşı çıkar. Söz söyleme hakkının en doğru kavrayış ve bilincini iş yapma sorumluluğuyla ilişkilendirir. Her üyenin bir faaliyet üstlenmesi gerektiğini kabul eder. Örgütsel çalışmalarda sorumluluk alanlarının, karar mekanizmalarında yer alabilmesinin koşullarını yaratır.

YDSB, örgüt içerisinde, farklı fikirlerin kendisini ifade etme hakkını savunur. YDSB; yönetsel, mali, eylemsel, her türlü sendikal faaliyetin üye denetimine açılmasını benimser. Örgütsel çalışmaların her aşamasında çalışanların görüşlerine başvurur ve iç demokratik mekanizmalar yaratır. YDSB, tüm organlarını seçimle belirler. Üyeler seçtikleri yöneticileri görevden alma hakkına sahiptirler.

YDSB, İlkeli Eylem ve Güç Birliklerinden Yanadır; Eylemde Birlik, Ajitasyon ve Propagandada Serbestlik İlkesini Savunur

19

47. YDSB, tüm işçi ve emekçi örgütlerinin birlik ve dayanışma içinde olması gerektiğinin altını çizerek. YDSB, sınıfın çıkarlarını temsil eden birleşik bir sendikal mücadelenin ancak ve ancak mevcut sisteme, bu sistemin siyasal partilerine ve örgütlerine karşı mücadele içerisinde gelişebileceğini savunur. YDSB, demokratik ve devrimci zeminde ilkeli eylem ve güç birliklerinden yanadır. Bu tarz birliklerde "eylemde birlik, ajitasyon ve propagandada serbestlik" ilkesini savunur. Anti-emperyalist, anti-feodal, anti-faşist tüm devrimci-demokratik-ilerici yapılarla ittifakı benimser. İttifak kurarken ilkelerde değil, politikalarda esnek davranır. YDSB, ittifak kurarken tüm konularda anlaşmayı değil, ittifaka konu olacak hedefte ve bu hedefe ilerleyişin yöntemlerinde anlaşmayı önkoşul olarak koyar. YDSB, çalışmalarının her alanında ve ilişkilerinde dar-grupçu, sekter, yıkıcı, karalayıcı tarzdan uzak durur, bu tarza karşı mücadele yürütür.

YDSB, Tüm Çalışmalarında İlke Olarak Kendi Gücüne Dayanır

48. YDSB, mali konular da dahil tüm çalışmalarında kendi gücüyle hareket etme ilkesini benimser. YDSB, ekonomik ihtiyaçlarını, gereksinimleri dahil tüm gereksinimlerini örgütlü bünyesiyle ve kitlelere dayanma anlayışı ile çözer.

YDSB, Enternasyonal Mücadeleyi Önemser ve Geliştirmeyi Hedefler

49. YDSB, ülkemiz işçi ve emekçilerinin mücadelesini ezilen dünya halklarının mücadelesinin kopmaz bir parçası olarak ele alır. YDSB, işçi ve emekçilerin enternasyonal birlik ve dayanışmasına, emperyalizme ve gerici iktidarlara karşı mücadelesine önem verir. YDSB, ülkemiz işçi ve emekçilerinin mücadelesini yükseltmenin ezilen dünya halklarının mücadelesine sunulacak en anlamlı katkı olacağı bilinciyle hareket eder. YDSB, ulusal ve uluslararası düzlemde paralel programlara sahip işçi hareketleri ve sendikal örgütlerle eşitlik ilkesi temelinde ilişkiye geçer, üretimin uluslararası bir nitelik kazandığı günümüzde, ortak mücadele geliştirme gerekliliğinin dünden çok daha önemli olduğu bilinciyle hareket eder.

YDSB, İşçilerin, Emekçilerin ve Diğer Ezilen Kesimlerin Kurtuluşunun Kendi Eseri Olacağına; Bu Kurtuluşun Bir Devrim Sorunu Olduğuna, Bu Devrimin Tüm İnsanlığı Kurtaracak Yegane Seçenek Olduğuna İnanır

50. YDSB, ezilenlerin, emperyalist-kapitalist sisteme karşı verdiği mücadeleyi, yeni sınıf ayrıcalıkları elde etmek için verilen bir mücadele olarak değil dünyayı kazanma mücadelesi olarak görür. Bu mücadele yoluyla işçi ve emekçiler köleliği ve esaret zincirini parçalayarak tüm insanlığın kurtuluş ve özgürlüğünü yaratacaktır. Tarih, bu görevi işçi sınıfına yüklemiştir. İşçi sınıfının dışında başka hiçbir güç böylesi bir niteliğe sahip değildir. YDSB, bütün bu anlayış ve ilkelerle, işçi sınıfı ve tüm ezilenlere, yaşadığımız baskı ve katliamların, açlığın ve yoksulluğun, yozlaşma ve çürümenin bizzat yaratıcısı olan emperyalist-kapitalist sömürü ve yıkım düzenine karşı mücadele etme çağrısında bulunur. YDSB; barış ve kardeşliğin egemen olduğu, bolluk ve refahın sağlandığı, özgür ve eşit bir dünya kurma mücadelesinde gerçek devrimci konumunun yeniden bilincine varabilmesi için erkeği ve kadını, işsizi ve çalışanını, dışlananını ve işçi sınıfı dostları ile birlikte yeni demokrasi mücadelesi içerisinde YDSB çatısı altında örgütlenmeye davet eder.